

Зоран М. Бундало

ПАД БЕОГРАДА

У тренутку позива на сарадњу у рубрици *Песников избор*, часописа Повеља, нашао сам се у недоумици, с обзиром на ограничење обима прилога, чему посветити пажњу у сазвежђу властитог опуса, који настаје већ готово пола века и до сада, стицајем околности, није имао могућност ни избора ни сабирања. Између могућих приступа који су агресивно провоцирали ауторску сујету, одабрао сам насумичан избор са тежњом да се ипак тематски обухват целине не угрози, колико је то могуће.

Моја песничка авантура, ако тако може да се назове континуирани чин исписивања песама (иако бити песник не спада у сферу личних опредељења, како се то најчешће тумачи, већ је унутрашњи нагон који се не да контролисати), започиње раних шездесетих година прошлог века, непосредно после трагичне смрти Бранка Миљковића чија поетика је значајно доминирала тадашњом књижевном сценом, а у сукобу незаобилазног средњошколског програма књижевности и ишчитаних страница у текућој периодици до које сам долазио у библиотеци земунске гимназије коју је водио Срба Митровић, и која је у то време била стециште младих надобудних талената (Жарка Радаковића, Срђана Воларевића, Раше Ливаде, Давида Албахарија). И тешко се може изоловати од моје градитељске авантуре. Кад сам схватио, а то је било током реализације мог првог пројекта, у време настајања моје друге песничке књиге, да се материјализација објекта зачиње у свету чисте геометријске апстракције, а дух песме, ирационалан у суштини, у сфери живе материје, за мене је божански круг стварања био затворен. И свих ових протеклих година није престајао да ме прогони. Једно недопуњује друго, а свет не престаје да се троши. Свет земаљски. Тако се допливало до *Пада Београда*, још увек недавних деведесетих година, који,

након свега, доживљавам као Судње дане златног доба српске књижевности, и нетом одјездило даље, у све осиротелије воде Гутембергове галаксије и све доминантнији терор аудиовизуелних комуникација.

У сваком случају, простор, у свом основном појавном облику, дефинише наше властито осећање сопства. И утиче на наше емоционално стање, на нашу несвесну спремност да се памти и заборавља. Али, иако у човека прво беше реч, свест о простору, и неодвојивом са-трапу времена, морала је настати пре језика и стога смо најчешће без речи од усхићења или запањености пред његовом сировом очевидношћу којој је мера: *harmonia praestabillata*. Своје оквире и границе простори плоте и гомилају само у људским очима, чији продужени субјекти, прсти људске руке, тек линијом успевају да означе и представе тај аутентично различит распоред увек истих елемената који их оваплоћују. Језик је ту, чини се, немоћан – он не може да заснује просторне оквире, већ их само, одвећ засноване, репродукује; заузврат, једино језику је дато да изрази могућност постојања светова са више димензија од нашег, у којима су опет, без обзира на њихов број, све присутне димензије међусобно управне – јер, оно што појединачне просторе чини различитим и посебним нису само размере, нити само садржаји, већ хармонијске композиције њихових граничних вредности успостављене неумитним протоком времена.

Иако увек само фрагменти јединственог и недељивог општег простора, сваки спознајни оквир својеврсни је отисак трајања, и неумитно се, на концу конца, у људском спознајном облику, окончава гробном хумком. И ту, наравно, не може да се стави тачка. Јер, простори који нас окружују, оличавају умећа и осећања својих створитеља, па били они сама природа, или тек пуки збир људских руку и градитељских назора, и као такви, самим својим постањем, представљају непорециве меморијалне ћелије историјских токова, које разгрнуте чекају да буду спознате, како би се уланчиле у континуитет који нас оваплоћује и без карика које недостају. Узалудан је покушај да се утекне, ако игда до њега и дође, јер човек се, инстинктивно, увек враћа простору своје самосвести.

Изабране песме, мање или више успеле, говоре саме за себе како о песничком умећу којим су срочене тако и о времену у коме су настале, иако су трпеле накнадне интервенције које се најчешће своде на прецизност исказа од кога су сачињене. Прва песма *Светило, у дну ходника*, младалачки езотерична, објављена је у часопису ДЕЛО (1, 1969) под насловом *Далеко у ходницима светлосћи* и представља мој први јавни иступ. Следи једна од могућих руковети песама, сретно или несретно изабраних, свеједно, која се окончава неколицином песама из збирке *Сийнине* (2014). Кад се све сабере, овај насумичан и непретенциозан избор, нек ми се за зло не узме, помало грк укус оставља испод језика у знаку *Пада Београда*.

СВЕТЛО, У ДНУ ХОДНИКА

*Things fall apart and are built again
And those that build them again are gay.*

W. B. Yeats

1.

ГРАДИТЕЉ, птица и рушевина – :
 У расापу неба димензија
Неузиданог камена. Звездана урвина
 Ерозију слови подземног
Света. Расад сунца са Калимегдана
 Струј древности вртложи
Разменом таме и светла. Граде,
 У мливу празнине завера си
Наличја свог где ружа бескраја
 Геометријом се окива
Љубавника, и, још увек,
 Одбрана си од привида,
Од значења, иза речи разабрана
 Обмано недозваног помрачења.

2.

ПУБЛИКА се разишла. Са плочника
 Трагови су одстрањени
Разбојишта. У сенци надвратника
 Гласови вену окамине,
И мукли гонг ужаса
 Разуђеним промичу
Избијањем часовника. Пусте скверови
 Одломке сручују неба и свет је
Обмана у капији смогнута
 Вриска, надир писмена
Беспућем што се тиска
 Уцементираног времена. У порталу
Храма непризвана тињају сећања.
 Криви су, они што снатре.

3.

И ГРАД. Обресе му саткала
 Изненадна кретња
Узиданог неба. Светлост је
 Силуета хоризонта
Над лавиринтом распета
 Закрченог паркиралишта.
Странпутицом равнотеже
 Стварност изнојава
Грозницу говора, метеже тка
 Значења. На рубу поткровља
Облаци и прострто рубље
 Симсом лепећу, труне
Суноврате звезда. Они,
 Уснули, сишли су још дубље.

4.

РУШЕВИНА, и посечено стабло:
 Украј плочника
Безгласан раздан
 Раскопаном небу трне
Сазвежђа. Са позорнице сна
 Говор садева
Шкрипу кулиса и речи су
 Вијор паучине
Над пропламсајем узлебделе
 Долазећег дана. Згрануте
Једноставношћу злочина
 Усне тумарају бездном огледала,
Музику плоте што је садева
 Распукла окамина.

5.

ПУСТИ су скверови. На клиници
 Бели мантили личе
На отпатке варљивог сунца.
 Из уличног сливника

Тишина зјапи. Шкрипа
Кочница време цеди
Заустављених казаљки. Окретај
Кључа у зарђалој брави
Заосталој тами не обећава
Избављење, док скарадно, блатно
Лепећу речи и иње светла
Значења труни, сне
Распршене у палимпсесте.
Из расапа трајања, цере се Харпије.

6.

ИЗМЕЂУ слике и крика, трзаја
Ножа и рочишта,
Спокој се шири ноћишта,
У стрепњу усидрен
И суноврате. Лажна је
Узбуна. Брод који тоне
Не чека на љубавнике
Откуцајима што пулсирају
Телепринтера. У неповрату
Расап целине тиња
И речи се исцрпљују
У трену искупљења.
Уврх звоника птица је
У ветар бачена шака пепела.

7.

А РУШЕВИНА време тумачи
И градитеља. У пепелу
Исказа одрази пламте
Раздешеног света. Диљем
Видика целина је
Пуки расап прочеља
Иза којих нестварност
Исцрпнија је од сна
У коме грцају наша нестрпљења.
Врисак у дну ходника

Жица је бодљика
Кроз срце нам провучена. На развођу
Песме и одјека
Мук изриче реч-дворана.

СУНЦЕ

КРОЗ згомилане низове зграда
И преплет кранова с периферије,
Низ које измаглица ноћна
Цеди се и узмиче,

Гледај: исходи. Учас,
Строга перспектива улице
Пусте фасаде исијава
И по новинарницама

Свежњеве развезују
Јутарњих издања. По собама
Зидне тапете још су влажне
Од ноћних суочења и, високо, горе,

Куда се упињу да допру
Бетонске вертикале, небо
Има изглед
Блиставе куполе коју би да придрже

Измилеле сенке. Извесно је:
Било шта да носи, долазећи дан
Не може да оповргне овај час кад свет контуре прима,
Ово отварање.

ЗЕМУНСКИ КЕЈ

МАЧКАСТИ праменови
Свежине и чулности
Каменим подзидом обале
Вуку се;

Овде, где сирена реморкера
Зов свој крили, а река

Стињава домове
И олабављује помисли,

Плочником испалацали,
У уска слежу се дворишта,
Међ грбаво крововље,
У гробље.

У широким завеслајима
Сутон по води клизи
По плићаку израњеној
Остима светиљки.

И, за трен који,
Свет се угне
Спољашњост своју
У себе да прими.

Пахнуло време
Из соба се шуља
И себе иште
У спорој полутами.

За сниским завесама
Звезданог труња
Снене очи
У непрозирност зуре

Откуда град
Наличја своја краде
Дошаптавајући:
Чекај ме, и следи...

ОПСЕНА

НЕОБАВЕЗНО, тромо, претпразничко вече
У кругу блиских пријатеља: сусретљива
Домаћица с осмехом огрезлим

У козметику зрелих година, супруг
Надута трбуха с несумњивим угледом
Јавног радника, и књиге у полицама

Искежене у полумрак залеђених прозора.
Остатак узваника: дугокосе
Бесполне креатуре око грамофона

И пар негованих либералних брада
Изанђалом жваком обузети
С европских булевара. Ненадани гости:

Улашћена важна лица и старица
Чија спаваћица крстећи се,
Мине собама. Иће, пиће, њиска. Срећна

Деветстоседамдесетосма. Убијање
Памћења, бесциљна накресана
О лампион окачена реченица у женским гаћама.

ЗАКОН

И, ОВАЈ свет је *иу* –
Да буде грађен. Не о нама
Да сведочи: опека
И малтер, светло

И сенке, не да се употребе,
Већ целину да сажму
Да се не уруши: да све
Истиха, згуснуто

Без остатка и понизности
Довољно је блиско
Да се не оћути, довољно
Далеко да се не заусте.
Сврх врлетног спратишта
Крзава фолија сунца
Љуспа се. У предграђу,
Уњкави пев

Испразне раби речи
И слинавац
С продртим џеповима
Мокар комшијски веш њуши.

И, још даље, у врзини
Крај цесте,
Девојчурак
С језивим српом месеца

У коси, задиже
Своје воњаве скуте
И, без страха у сећању,
Мокри...

ПОВЕСТ ГРАДА

ОВО место, исечак
Из магле сећања,
Бризг светла
У огледалу сања,

Није бразготина
Оврхуњеног одјека,
Ни талог црвоточни
Умаштаног града,

Већ заборав је колао
Па вреже по зидовима
Изглед имају
Умотрен
у трену већења.

ПИСМО ИЗ ПАТРАСА

за Србу Мишировића

КО вијор ноћи, шуморан
И грамзив, кад после суљања таласа
По озвезданој здели, у цик зоре утихне
И понад камених кућа на рту зароза
Новога дана златасте засторе,
Ил ко управ присегли
Трајект из даљине, кад путници безглаво

У потпалубље похрле и бректава му утроба
На прамац разјапљен
Торциду аутомобилску избљује, тако

И ја, не више странац
У Пиндаровом свету, нетом пропућујућ
Пелион, Парнас и Атику,
Арголиду, Аркадију, Лаконију и Ахају,
На пушкомет од Патраса ленствујем
У хладу пиније, за звиждуком воза зурим
У маслињак што умиче. И писмо
У строфе ти садевам и упућујем
Поздраве: лакокрили сев хитона
У сенци колонаде. Међ уснулим облацима

Конзервиране давнине, пре
Него се деси сирота реч и зуј
Камере, мртвим боговима
Рука безимена домахује, призива
Саму себе у одсудном часу да не клоне
Кад рачун плаћа, спис потписује,
Обарач повлачи ил пред огледалом
Подцртава обрве. Памтивек
Од када почиње? Три су сата
Поподне. Посете су окончане

И под јавним часовником на тргу
Двоје у загрљају цмачу се.
Излоканим друмом у страни
Тандркајући, дрдарајући, таљиге смерно
Продужавају даље. Храмови
Кад су разорени, пилони изваљени,
Гозба кад се врши ил рат пирује,
Брза реч кад куља и мудрост
Тавори, није на песницима
Да послушкују Олимпе. Све пресуде

Давно су донесене. Једном изречене
Сву стварност речи су посркале.
За срећан избор, грешну мисао, урок
Ил предсказање, ко да предухитри
Богове? Ни кликтај орла, ни

Тресак битке, ни зидови киклопски
Не одолеше. Само спевана,
У јару ваздуха уписана, крхка реч
Клати се и двојица прогоне трећег, у сну
И у збиљи. Походим слике, не

Историју: мехури сапунице роје се
Рушни као опојни њих даљине. Из расапа
Агоре изничу, акрополи се
Буде. И по плочнику стрка се твори,
Повици глумаца и оштрача ножева,
Питка месечина. Стижемо ли
Заиста прекасно? И ко заправо
Постоји? Горе, над мојом главом други свет
Више није. Само небо траје, и света ноћ којом ходе,
И ходиће песници.

СКРОТУМ

УОЛУЈИО се свет: гаће са штрика лепећу,
прозорске ролетне шкрипе, чекрци на скелама
шкргућу, релеји блеје: *...волим те... љубиш ме...
јаја су ми ко у вола... Колектори клокоћу,
сигнална светла трепћу и небо се
по шавовима рашава: бла, бла, бла... јаја су ми ко у вола...*

ТАРТАР

УЛИЦОМ, иза међе, све даље и даље
од цвркута птица, перивоја у цвећу и драгих имена,
где путокази обалу следе
све ужег неба, до на дно ничије земље,
где киселе кише крајолик засипају
кога одвећ нема, Иштар
њише се у струку и, с месечином у коси, крај излога мине
препуног јевтиних рачунара, есцајга
и магле.

ИЗВЕШТАЈ О СЕНЦИ

НА вишњи знак, одвећ сјављиван
Одразом у води
Удиљ жилишта, ушир пустаре,
И истом, са зидина храма
Хорнама оглашен, Им-хотеп
С аршином у руци, у небо завирује,
Осулини ноћи
Облаке разгрће: ишчекује.

Негве видокруга шкрипе, отклапају се
И бездан небеска
Светлаце изаспе, у кораке неимара
Сенку мере зброји, тмини згрне
Наличје: из звездане мрвине
Четири зраке у четири изроје се стране
Вештој руци
За тло да их прибоде. И нема чуда.
Им-хотеп камен узима и светло
У њега меће. Кириције,
Клесари, полири, зидари
У колоне се врстају, скори час
Следе, освит свете градње. Пре
Него исход се зачне, здању
Сенка се одређује, дубља
Од писмена, неситија

Од наизустне цртарије уцеђене
У кљуцај длета, одзив
Тајне. Са размотаног папируса
Поглед се диже и у даљину баца, у понор
Хоризонта откуда провиђење
Обличје своје изушћује
Искушењем стрпње, заносом мене.
Кликћу клесарски чекићи,

Цикају водоноше и хитре ноге
Конце светла ткају, свет да не згасне.
Од истог, нисмо ли већ кушали?
Немост зида празнину своји
У коју не знамо ни шта,
Ни како бисмо уписали. Свет кад се врши,

Све се одлаже
Сећању да служи, заумној сенци

Призора нестворених. По надлештвима
Ушкопљене погледе
Чиновници шиље, господари кула
У хороскопе зуре и војске се постројавају
У име правде. Усред лавиринта
Слутње, у грлу пешчаника
Где исто цури из обе стране,
Скелама жишкају уљанице

И живот на гутљаје деле
Искапљених сенки
И зјап на тргу, у уличној стисци,
Нетремичних речи. На крају градње
Слитина је, крик
Вечности, сакројен не да тумачи,
Већ језик да твори, и вечни ход Им-хотепа
У језивој непокретности.

ОЧИ ТВОЈЕ ЉУБЉЕНА

ОЧИ твоје, љубљена, светла су семафора
Што присегла слуђују возила,
И блистави излози златара и парфимерија
У које зурим, нестрпљив док чамим
На пучини плочника.

Коса твоја, љубљена, вијорна је Кошава, срдит зрак
И хуј наслова и фотоса
По промајним киосцима,
Куд базају и гракћу
Пословичне беспутности моје мушкости.

Уши твоје, љубљена, керамичке су плочице, фронтони,
Кровни венци оцакљени
Фирмописима неонским, док мотре ме
И подсмехују ми се
У часовима оскудним.

Усне твоје, љубљена, покретне су степенице, рекламни
Панои и похотан издан
Закулисних говоркања,
Који ме усркују и бездушно ми одређују
Тачно време.

Дојке твоје, љубљена, цветни су балкони,
И младунчад фoke што се обешечачки копрцају,
Шеврдају, жонглирају
Обалама мирисног ваздуха
У зоолошком врту моје главе.

Прсти твоји, љубљена, кикотни су, оцвали
Млазеви пијачних чесми, светлаци
Трамвајских шина по којима се суљам
Пожудан и похотљив
У јутарњој стрци.

Стидница твоја, љубљена, цептава је, несита,
Мешалица за бетон из које цури
Безнађе моје изрецивости, подсећање
На плесак и звиждуке
У скупштинској дворани.

Стражњица твоја, љубљена, пун је месец
Над солитером, проспект града
Са уцртаним линијама
Јавног саобраћаја, музејима и начелствима
Што означавају традицију и меру.

Бедра твоја, љубљена, аеродромске су писте,
На које џамбо-цветови слећу
Пољубаца мојих, утврде
И речни гатови по којима се јате
Голубови јавни.

По томе те познам, драга,
Док јездиш, мигољиш и шврљаш
Кнез-Михајловом, Теразијама, Славијом,
Долазећи ми у сусрет и знак носећи
Трајашности моје, у срцу.

ПАД БЕОГРАДА

РЕКЕ сплачу докове.

Аветни таксији проштепују
Пусте скверове. Међ празним
Пијачним тезгама

Зузукају дилери. Сенке шверцера
Прошивају доњоградске лагуме
И број нула на чековима
Космичке поприма размере.

По биртијама утајитељи пореза
Криглама пива подмазују
Сироте финанси. Репортажна кола
Конзументима магле

Са лица места поручују
Да не морају да брину
За сувереност државе,
Просперитет нације.

Нико не призива
Класичне дисциплине, нит ико
На увозне миротворце се обзире
Којима до уважавања је

Ко до снегова лањских.
ТВ-дневник заудара
На помије из смећаре,
Док новопечени

Лидери-пауни с осмехом укорачују
У промајну сутрашњицу
што попут празног новчаника се отвара
И подерану поставу нуди.

Није пао Београд. Само речи
Без значења су, и киша
Док прокапљује, свако
Кроз уски визир шкиљи

Своје поткожне љуштуре,
Уоколо зверајући где бешчашће своје да уновчи
У општем бездну,
Пре даљње пошести.

ПРОСТОР ЈЕ ФИКЦИЈА, ВРЕМЕ СУ РЕЧИ

УКЛЕТО незадовољан,
Одвише времена неповратно трошим
На варијације. Пропорцијска смена
Пуног и празног излишном чини се
Кад већ успостављени односи
На повољан отклон упућују
Појавног облика од унутарњег склопа
Фикције. Одлука, одвећ недомишљена, пада, дакле,
Изненађујуће случајно, док вешто
Прикривена осовина указује се
И, ремећена застрашујућом тенденцијом
Обезличења простора, надомешта
Неслућену опсену светла. Са дна таме звонак расплин речи
Сенку излучује духа времена.

АПРИЛСКА НОЋ, БЕОГРАД, 1999.

СЛЕЂЕНИХ погледа, ишчекиваним урликом затечени
Сирена с крововља, иза потоњења
У смоласто струнуће уличне расвете, чуљимо уши
За прве детонације. Степеништем,
Пут подрумског склоништа, безглаво тутње комшијски кораци.
Сквика паса око смећаре и прхут голубији испод стрехе,
Презају нас, ко уречени. Онда, скорела,
Тмаста, ноћ се рашије и студ потопну
Лицима нам излије. Тресак за треском
Неверицу нам улију у књиге, у довратак шкрипав
И зазвечале прозоре. Бдијемо, за звезде завирујемо
И час ишчекујемо потоњи, кад знојне шаке и стегна ледна
Сном дарујемо трајашним, у коме
Истрпљене експлозије о кончићима висе. Свитак дана
Зебњу кад освоји, затичу нас
Извештаји: минула ноћ

У рушевине се застрла, Брашована, Добровића, Жежеља, Богуновића,
Знаних, незнаних,
И будућих.

О ПАРАБОЛИ

ЈЕДНИ лаконски кажу: фигура стилска. Други
Одмахују главом: дивергентна крива
Из асортимана пресека конусних. У сваком случају:
Стратегија говора којом се изриче оно
О чему не казују употребљене речи. У сталном/задатом
Времену зла и пошлости, начин којим јерес јавна
У станиолској испоручује се амбалажи. И песма је
Парабола, кад, у њој, озвездано небо,
Рубова ожарених детонацијама у даљини,
Кроз прозор осветљен завирује
За којим из каде искорачује женска прилика, стаје
Пред огледало и нехајно певушећи, неком
Или себи, још мокра, разубљеним чешљем рашчешљава
Стидне длачице.

О МЕХУРУ ОД САПУНИЦЕ

ПОШИРОК плочник код станице ГСП-а,
Од вишеспратница у залеђу провизорно одељен
Сронулим киосцима иза чијих стакала
Паклице цигарета цере се, ђевап у лепињи
Ил козметика, запоселе су покретне тезге
Од шпера и картона са којих се лудира
Сортирано шаренило парадајза, краставаца, паприка,
Јабука, тоалет папира и рибљих конзерви,
По сношљивој цени и уз домунђавање и знојаво пиво
Из кладионице. Цика боја и збрка гласова
Напирлитаних конфузијом путујућег циркуса. Онда, одједном,
Трилинг жандара. Стрка. Вриска. И, у тили час,
Попут мехура од сапунице, сва чаролија распрши се
У ништа: пуст тротоар заошијан у сазвежђе отпадака.

ОДИСЕЈА

БРОДЕ мој, на који сам се укрцао још док нисам био
Рођен, кормило твоје у чијим је рукама? Вода,
Коју ти прамац сече, прска, пени се,
Обзором слуђује. Обала којој си се упутио, час на једној
час на другој страни видљива света је. И једра,
Која ти ветар пуни, у супротном правцу су напета
Од оног на који инструменти упућују
И звезде. Многа су питања, броде мој,
На која одговоре не ишчекујем и, будући да тек пуки си
Облик материје чија употребљивост своја лица има
И своја наличја, и јер ти је кормило, напokon, у рукама мојим
У које се не могу поуздати, без лакомислености
И пожуде, плови куд су те богови упутили и, не враћај се.

ШОДЕР, X

1.

НА ергели код Мале Моштанице, из дубоке хладовине
кућног трема пуштам се
у широк видик преко падине где по падоку
јурцају коњи. Из штале коњушари пастува изводе
кобилу да објаше. Он вилени, четворица га држе. Пропиње се,
копитама тло дере, главом отреса облаке. Она
мирно стоји. Мој домаћин, дебељко
са високим притиском и цигаршпицом у зубима, испухује димове
и вели: *шша би било да и она вилени?*

2.

УЗ звучне линије из оркестра које би могле да иструје
и пупљење, и икрење, и лепрш птичијих крила,
на врховима прстију, сценом, балерина се уврће, извија,
удовима сврдла и размахује, и сваким делићем свога тела чини
осећај да се губи ко кога сплиће: тактови њу
ил она тактове. И плес не престаје. Без ситничарења
и рачуна. После свега, по небу, у плес распрскавају се звезде.

3.

ПОСТОЈИМ, ту, где јесам. У чекаоници лекарске ординације,
на гробишту, испред семафора на раскршћу, у лудари,
и бленем: трен је, мицај зенице, змијац светла,
и садашњост није више
од бескрајно сићушне секвенце која истом
у неповрат се израчује и, у исти мах, у следујући неумит
усркује. Дакле: не постоји. Само језик архитектуре
и језик смрти, исход понављају у свој његовој
непоновљивости.

4.

ЛАКО је било Пиндару; речи песме своје да огласи
стрелама убојним, кад стреле Еросове
много су више од порука смртоносних. А мени,
по непримереној аналогiji, остају
само крстареће ракете ил дрчни фалуси што иза поноћи
по ТВ каналима вирусе се и гргоље.

5.

СВАКИ пут кад из рукава кец се потегне
који стриже ушима и власнику рукава
ствар на корист своди, потоњи исказ више је од спретног смеча
на тениској мрежи. Не због ништавости те игре, већ
рад спокоја у нама што се притом раколи. И јер исказ
на поене се не игра и на ставу се гради, не на могућности
коју противник несмотрено отвара и не може да поништи.

6.

МАТИ и отац одфукаше ме у трену притом не ситничарећи
руку кад ми уделише повешту за вођење
оловке по хартији. Ал, уз сву наклоност потоњих околности,
тврдоглаво се не лишавајући задаха постељине
из Кафкиног Преображаја, умећа се не домогох
с којим Боромини заумна искривљења

у строгу геометрију замишљених линија сли. Архитектура,
коначно, само телу припада а тело без страсти
мртвило је које се креће: данима већ поруку узвратну ишчекујем
од кијавичаве госпе која се тела свог не стиди
обгрљајима узвајаног љубавника својих, одувек непостојећих.

7.

УПАЛИМ ТВ. Екран сјакне. И опет: рат. Људи
најеђени, осорни, уклетих лица, с балванима у очима
витлају каменице. Кордон полицајаца
устукњује, пушке пуни, циља. Мртви устају
и очне дупље сјакћу, кроз облаке сузавца
смрт се кези. Слобода јесте скупа, још скупља
после победе. А твоје гаћице на штрику, драга, лепећу на ветру
попут крмене заставе.